

Tajemstvím opředený nález

Kdo z vás někdy nedoufal, že objeví ve svém pokoji cosi, co jaktěživ nikdo nikdy neviděl? Pro někoho by to mohla být snad obživlá hračka, která by se stala jeho nejlepším kamarádem a provázela jej do konce jeho života, či snad brána do jiné země, kam by si mohl kdokoliv zalézt a hrát si celý den, utéct tím tak před školou, smutkem a problémy. U někoho to navždy zůstalo jen zbožným přáním, avšak já jsem to zažil. Na naší půdě se ukrývalo opravdové tajemství...

Jako malý kluk jsem pobíhal po našem domě se svým miláčkem, plyšovým pejskem Agarem. Byli jsme nerozlučná dvojka, všude jsem si ho bral s sebou. Vždy, když za maminkou zaklaply dveře, vydávali jsme se na dobrodružné výpravy po našem velkém domě, já s vařečkou v ruce pro případ, že by nás snad nějaký bubák napadl. Jednoho dne, kdy kapky deště skrápěly střechy, louže vyplňovaly ulice, z okna byly vidět jen pohybující se deštníky a jedinou radost z takového počasí měly děti, které v holínkách a pláštěnkách skotačily v loužích, jsme se s Agarem na takovou výpravu vydali. Zase jsme běhali sem a tam, až do chvíle, než jsem zakopl o práh půdy a při pádu jsem upustil svého pejska z rukou. Ten se dokutálel až ke staré skříni, která na půdě stála překrytá bílým prostěradlem. Chvíli jsem váhal, zda zachráním svého přítele ze spárů temnoty a tajemství. Nakonec jsem se statečně vydal na záchrannou misi k temné skříni a zvedl Agara ze země. Omluvil jsem se mu nespočetněkrát.

Vtom jsem si všiml, že za skříní prosvítá namodralé světlo, které září jako obloha. Vycházelo z malých dveří, jež byly pokryté velkou pavučinou. Má zvědavost byla mnohem větší než strach, který jsem pociťoval z tmy a pavouků. Strhl jsem pavučinu k zemi a pokusil jsem se chytit za klikku. Byly však zamčené. Zabral jsem tak, že jsem loktem strčil do skříně. Shora spadla krabice s videokazetami. Lekl jsem se, rychlostí blesku jsem utekl zpátky do svého pokoje a obratem jsem se se svým přítelem schoval pod postel. Tam jsem ve velkém strachu strávil dalších třicet minut, než mě konečně vysvobodil zvuk maminčiných chřestících klíčů. Vyskočil jsem zpod postele a utíkal jsem směrem k ní, abych ji pevně obejmul.

Celý večer mě ovšem trápila otázka, co se asi za těmi dveřmi skrývá, co jen tam asi může být. Po večeři jsem se na to zeptal maminky. Ona mi odpověděla velmi jasně a mile: „Na to si ještě moc malý, neptej se a šup šup, hezky si zalez do postýlky, já hned přijdu a povím ti pohádku“. Jak maminka řekla, tak jsem udělal. Když už jsem ležel zachumlaný, přišla s mou nejoblíbenější knihou. Chvíli mi četla. Já, celý znavený tím dnešním

dobrodružstvím, jsem brzy usnul. Sny jsem měl divoké, plné myšlenek o tom, co se za dveřmi ukrývá, ale ať jsem přemýšlel, jak jsem přemýšlel, na nic jsem nepřišel.

A tak den za dnem plynul a já si říkal, že se zase vydám na půdu a zkusím znova tajemné dveře otevřít. Jenže nikdy jsem nesebral dost odvahy. Bylo to dlouho po mé příhodě, zrovna jsem slavil narozeniny a maminka mi pekla dort. Přemítal jsem, co zatím udělám, a tak jsem sebral odvalu a vydal se potichu na půdu. Krabice byla zpátky na skříni. Pomalu jsem k ní došel a překvapením jsem strnul. Ty dveře nebyly malé, ale o celou hlavu větší než já sám, a to jsem si myslel, jak hodně jsem už vyrostl. Znovu jsem se snažil dveře otevřít, avšak marně. V ten okamžik jsem měl trochu strach, v hlavě se mi honilo tisíc myšlenek. Proč jsou ty dveře větší než předtím? Proč tady jsou? Co je za nimi?

Uplynulo pár let, doslova rok co rok jsem vždy sebral odvalu a chodil se dívat na půdu na dveře, které jakoby rostly se mnou. Byly vždy o kousek větší než před rokem. Když jsem vyrostl, opustil jsem náš dům a mamku a vydal se na svou vysněnou cestu, studium medicíny. Na dveře jsem úplně zapomněl. Víkendy, prázdniny, volný čas, svátky, celý tento čas strávený doma mě vůbec nenapadlo jít se na dveře podívat nebo nad nimi přemýšlet.

Přišel můj osudný den a já ukončil studium. Přijel jsem domů k mamince a oslavoval jsem s ní svůj úspěch. Jako jeden z úspěšných studentů jsem byl vybrán na důležitou stáž ve Švédsku. Měsíc uběhl jako voda a já nasedl na palubu letadla směr Stockholm a pustil se do nové etapy svého života. Ve Švédsku jsem strávil dlouhých pět let, našel jsem si skvělé přátele a naučil se i místní jazyk. S maminkou jsem si volal i psal, jak jen to šlo. To mě po dlouhých letech přivedlo na vzpomínku o tajemných dveřích na půdě a já si slíbil, že konečně zjistím, co se za nimi skrývá.

Začal květen a já se vydal zpátky do rodného města. Chtěl jsem své mamince sdělit nejdůležitější novinu ve svém životě, a to, že jsem se zasnoubil. S kyticí růží jsem zazvonil a čekal. K velkému překvapení však ze dveří nevykoukla ona, ale malý pejsek, který, jak jsem později zjistil, dostal jméno Agar. K večeru jsme se vydali i s ním na procházku po městě. Nadcházející den jsem vstal brzy, sedl jsem si pod pergolu s horkým čajem a nechal Agárka běhat po zahradě. Za malou chvíli se probudila i maminka a vydala se se svojí ranní kávou směrem k venkovnímu stolku, kde ke svému údivu viděla sedět mě. Vypili jsme v poklidu své nápoje a já si najednou vzpomněl na tajemství v našem domě. Zeptal jsem se matky na dveře na půdě, které mě i se svým tajemstvím provází celým životem. Ona mi odpověděla, že ten čas přijde už brzy, jen na to nesmím spěchat.

Uplynulo pár dní a matka měla narozeniny. Řekla mi: „Myslím si, že nadešel čas, abys otevřel ty dveře, na které se mě ptáš už od svých dětských let.“ Dala mi do rukou velký

kovový klíč. Přece není možné, aby takový klíč otevřel dveře, které byly v dětství jen o kousek vyšší než já. Vyšel jsem na půdu. Uviděl jsem vrchní část dveří, které se schovávaly za skříní. Byly tak třikrát větší, než si je pamatuji. Maminka čekala dole. Prý je mám otevřít a podívat se, co se za nimi skrývá. Já jsem se však bez ní do dveří podívat nechtěl. Maminka přišla ke mně, chytla mě za ruku a řekla: „Odemkni je.“ Pomalu jsem chytil za kliku, vložil klíč do dveří, byly zamčeny na dvakrát. Odemkl jsem a otevřel dveře a uslyšel hudbu. Směrem k nám se vyplavila bílá mlha, která voněla jako les. Vešli jsme dovnitř a já poprvé uviděl, co se uvnitř skrývá. Hudba se ztišila a kolem nás se začaly tvořit obláčky, z nichž se postupně začal formovat obraz našeho života.

Příběh začal, když jsem se narodil, přes moje první krůčky a první slůvka postupoval vstříc letům školním. Objevil jsem se znovu v parku s maminkou a plyšovým přítelem Agarem. Najednou jsem se ocitl před budovou základní školy zase s ní a s nejistotou ve tváři, kterou maminka rozptýlila pusinkou na tvář. Základka uplynula jako voda. Náhle jsem stál před střední školou, již jako skoro dospělý muž, vycházející vstříc novým dobrodružstvím a výzvám, co mi život připravil. Úspěšně jsem složil maturitní zkoušku a objevil jsem se ve svém bytě, připravující se na zítřejší první přednášku. Ano, byl jsem vysokoškolákem. Příběh ukazoval zkoušku za zkouškou, plynul velmi rychle. Ze mě se stal doktor a něco jsem v životě dokázal. V ten moment mi to došlo! Za těmi dveřmi, které mě celý život pronásledovaly, byly mé příběhy, zážitky a vlastně celý můj život, který jsem prožil v poklidu a míru. Ten příběh najednou zešedl a po chvíli zmodral ještě více než samotná obloha. Z ničeho nic jsem se objevil na ulici uprostřed rušného města, přede mnou byla kavárna a v ní seděla dívka, jejíž úsměv zahřívá mé srdce. Vidím sám sebe přicházet k ní a v rukách nesu prsten. Poklekám na své koleno, žádám ji o ruku a ona říká ano. Ještě pohled na naši svatbu a příběh najednou mizí a hudba začíná hrát hlasitěji.

Vyhrkly mi slzy. Došlo mi, proč mi maminka nechtěla dveře dříve ukázat. Vyšli jsme ven a já zamkl znovu na dvakrát. Společně jsme se vydali do kuchyně a posadili se ke stolu. Hned jsem se jí zeptal, jestli ona má taky takové dveře, odpověděla mi: „Bohužel nemám, neměla jsem takové štěstí, jako máš ty.“ V ten moment mi došlo, že to, co pro mě celý můj život dělala, je to nejlepší, co mě mohlo potkat. Mít milující maminku, nic víc si nemůžu přát!

Maxim Chromý